వాణీ - ఏ స్టడీ.

అన్న లాక్కొచ్చి యింటో పారేశిం తరవాత వాణిగతి చాలా హీనమైపోయింది. కాళ్ళూ చేతులూ విరక్కొట్టి కట్టేశి ఆమె నిస్సహాయ స్తితినిచూసి, బాగా యేడిపించి కసితీర్చుకుంటున్నారు; ఇంట్లోవాళ్ళూ బైటవాళ్లూకూడా. కాని వాణి "స్పోర్టు". ఎంతవిచారంలోనూ ఆమె "హ్యూమర్" విడవదు.

"ఓరి మీదుంపల్తెగా, బోనులో ఎలికను పొడిచినట్టు పొడుస్తున్నారేమర్రా నన్ను" అని అరుస్తుంది.

"ఈ బోడిముండ లందరూ నన్నుచూసి అసూయ పడకపోతే, జుట్లు పెంచుకుని తలో మొగాడి వెంటా పడకూడదూ?" అంటుంది.

ఆమె నోటికి వెరిచి యెదురుగుండా ఆమె నేమీ అనడానికి జంకుతారు. సిగ్గు వున్నంతవరకేగాని తారాబాయివలె రోడ్లమీద మొగవాళ్ల బట్టలు వూడతీసి, వెంకటచలంమల్లే కథలువ్రాసీ, గుట్లు బయలుపడేస్తే, ఎవరికైనా భయమేకద!

వాణిని రెండు నెలల కిందటివరకు ముద్దుగా పెంచారు. పెనిమిటి పోయినాడనే సానుభూతివల్ల ఆమెకేమీ తిండిలోగాని శృంగారంలోగాని లోపంలేకండా, ఆమె తనస్థితిని మరవడానికి సహాయంచేశాడు, ఆమె అన్న నరసింహారావు. నవలలు, ఆడ

స్నేహితులు, మీటింగులు, సినీమాలు, వీటివరకు స్వేచ్ఛనిచ్చి శరీరస్థితిని మరచిపొమ్మన్నారు. కాని ప్రబంధకన్య విరహం మాన్పడానికి చంద్రుణ్ణీ, కోవెలనీ, మందమారుతాన్నీ పంపినట్లు ఫలించింది ఆప్రయత్నం. ఇంకోడి పెళ్లాన్నెత్తుకపోయి, సర్వమూ అర్పించిన పురాణమూ, ఐదుగురు మొగుళ్లతో తృప్తిపడని వనిత పురాణమూ, పదహారువేల గోపికలకుగ్గాను పదేళ్ల వయసు నించే కామప్రవీణుడైన పురాణమూ ఆప్యాయంగా చదివింది. 'ప్రణయకథలు వేసుకోము' అని ప్రమాణాలు చేసిన పత్రికల్నే తెప్పించారు. పురాణగాథలున్న సినీమాలే చూడనిచ్చారు. మొగాళ్లురాని మీటింగులకే వెళ్లనిచ్చారు. ఐనా ఎట్లాగో తెలీదు వాణి కొంప ముంచింది.

నీతి నవలల్లో, ఎవత్తా లేచిపోదన్నమాటేగాని, అసలు కథానాయకుడితోనే లేచిపోయినవాళ్లకన్న, యెక్కువ పనులు చేస్తుంది. శ్రీకృష్ణుడికోసం రుక్మిణి విరహమూ, అతను యెత్తుకుపోయిన విధమూ చదువుతోవుంటే, చివరికి పెళ్లి అయిందాలేదా అనేది చాలా స్వల్పవిషయంగా తోస్తుంది.

ఈ పతివ్రతలు పడే విరహాలూ, లేకి కోర్కెలూ, మొగాడి మీదివాళ్ల గుడ్డి కాపీనమూ, వినికిడి వల్లనే కలిగే తాపజ్వరాలూ, లేచిపోయే నీచపువనితలకి వుండనేవుండవు. యథావిధిగా వివాహ మంత్రాలు వుచ్చరించారా లేదా అని చూసుకుంటారు గాని యీలోపల జరిగే కామజ్వరజనిత దుర్వ్యసనాన్ని గమనించరు. పత్రికల్లో కథల్లో పురాణాల్లో యీ పెళ్లిళ్లసంగతి చదివి, చదివి, దంపతుల సరాగాలూ, ధ్యానించి ధ్యానించి, పురుషవర్ణనలు మననకి చేసి చేసి, ఆకథలన్నీ ప్రేమయుత పవిత్ర వివాహ మం

గళవాద్యాలతో అంతంకావడంవల్లనూ, యేకథలోనూ, పత్రికల్లోనూ, ఆవివాహమైన తరవాత సంగతి, పోట్లాటలూ, పిల్లలూ, తిట్లూ, ద్వేషాలూ, జెలసీలూ, చిత్రించకపోవడమువల్లనూ, పెళ్లికావడమూ అంటే గొప్ప భ్రమ యేర్పడ్డది ఆమెమనసులో. వాస్తవ ప్రపంచంకన్న వూహా ప్రపంచమే సామీప్యమయింది. విమలను గుర్రంమీద తీసుకుపోయిన వుదయాదిత్యుడూ, పద్మను బుజంమీద మోసుకుపోయిన విక్రమసింహుడూ, హేమలతను బంధించిన వజీర్ఖానూ, స్వర్ణలతను బలాత్కరించిన లాలా సింగూ, మొగవేషంలో యుద్ధంచేసిన ప్రేమలతను ఆలింగనం చేసుకున్న యుద్ధమల్లుడున్నూ, వీరందరూ ఆమె కళ్లయెదుట తిరుగుతున్నారు. భర్తలంటే యీ సామాన్య వెంకటేశ్వర్లూ, శీతారామయ్యలూ కాక గుర్రాలమీదా, రథాలమీదా మెరిసిపోయే యోధాగ్రేసరులుగా తోచారు. ఎవడో తనని కిటికీలోంచి చూడడమూ, మోహించడమూ, కృష్ణుడిపలె తనని తటాలున యెత్తుకుని పోవడమూ, ధ్యానించుకునేది. ఆమె అన్న నరసింహాం, సినీమాలో నీతికోసం వెతికేవాడు. అతని చెల్లెలు రొమాన్సుకోసం వెతికేది. పతివ్రత సీత రాముణ్ణిచూసి రొమ్ము విరవడం, ఆహ్వానిస్తున్నట్టు ఆడియన్సువంక చూడడమూ, ఏడ్చేప్పుడుకూడా కులకడమూ, రాముడు నన్ను వొదిలేశాడు, పోనీ మీరెవరూ అంతమాత్రంవారు లేరాఅన్నట్టు'వలప్ట్యుయస్'గా చేతులు జాచడమూ అతనికి వికృతంగా కనపళ్ళేదు, ప్రపంచంలోని పతివ్రతలందరూ అంతేగనక. ఏనాటకంలోనో యముడు సావిత్రిని వరించడని అర్థంచేసుకోకండా ఏడుపేగాని ఫిల్ములో సావిత్రి యముణ్ణేకాదు, ప్రతివాణ్ణీ వరించమని, అడుగుతున్నట్టు

నటి స్తే యెవరికీ వెగటుగా తోచదు. ఎందుకు? ఈ నీతిప్రభువు లకి మాటలు ప్రధానంగాని, ప్రవర్తనకాదు గనక! కాని యిదంతా వాణిని అన్ కాన్ షస్ గా ఇన్ ఫ్లూయెన్సు చేశాయి. ఎక్కడన్నా ఆలింగననం దొరికితేచాలు, శరీరంతో సహా యెగిరి పోవాలని కాచుకుని వుంది, వాణి హృదయం. ఈ లోపున నరసింహారావు అందరితోనూ, తను తన చెల్లెలికి యిచ్చే శిక్షణా, స్వేచ్ఛా, ఆమెశీలమూ, తన ఔదార్యమూ, ప్రకటించుకుం టున్నాడు.

"చూచారా? ఈ కాలంలో స్వేచ్ఛనియ్యకపోయినా తంటాయే, ఇచ్చినా తంటాయే, నావంటి తెలివిగలవాడేంచేస్తా డంటే, యిచ్చినట్టా యిస్తాడు, మళ్ళీ నిజంగా యియ్యనూ యియ్యడు, గవర్నమెంటు మోస్తరనుకోండి. అంతేగా స్వేచ్ఛ కూడనివాళ్ళు స్వేచ్ఛ కావాలని మారాంపడితే యేంచేస్తారు మరి! తెల్లవాళ్ళ దగ్గర్నించి నేర్చుకోవలసింది అది. ఇప్పుడు మా వాణికి ఏం తక్కువ? మళ్ళీ యేపారబాలన్న జరగడానికి వీలు వుందా?" అంటూ స్త్రీలకు స్వేచ్ఛ కూడదనేవాళ్ళనూ, కావా లనే వాళ్ళనూ ఆందర్నీ హేళన చేస్తున్నాడు.

"ఒకటేనండీ పాయింటు. స్వేచ్ఛ అంటే లైసెన్సు కాదండి, మంచికేగాని చెడ్డకిలేదు. అది తెలుసుకోవాలి. ఆడ దాని యిష్టం. ఎక్కడికంటే అక్కడికి దాన్ని పోనీండి. కాని వొంటరిగా యింకోడితో వెళ్ళనీ కూడదు. అదీ కిటుకు."

అని స్వతంత్రాన్ని తన జేబులోదాచి, క్రమంగా కొం చెం కొంచెంతీసి తెలివిగా యిస్తున్నట్టు మాట్లాడుతున్నాడు.

మూడునెలలకిందట ఒక నాటకం కంపెనీ ఆమె హృదయ శాంతికేమోనన్నట్టు ఆవూరు వొచ్చింది. వాళ్ళ ముఖ్యనాటకం రోషనార. ఆ నాటకంలో శివాజీ ఏకపత్నివ్రితం చాలా నీతి బోధకమని నరసింహారావు భార్యనీ, చెల్లెల్నీ నాటకానికి తీసికెళ్ళాడు. కాని వాళ్ళిద్దరికళ్ళూ, శివాజీ ఠీవిమీదనే వున్నాయి. ఆ ఆడవేషం వేసుకుని అప్పనాచార్యులు, శివాజీ మనసుని మార్చలేక పోయినాడు. తనే ఐతే అంతయోచనా! అనుకున్నది వాణి. అంత నిగ్రిహంవున్న యోధుడి మనసునే చలింప చెయ్యాలి. తన హృదయంలోని ఆదర్శరూపాన్ని శివాజీతో సంక్రిమింప చేసింది. నాటకరంగంమీద రోషనార, శివాజీ కోసంచేసే ప్రియత్నాలు చూస్తే, చక్రివర్తి ఔరంగజేబు చెల్లెలు కాదుకదా, బండిమనిషి మీరాగాడి చెల్లెలుకూడా అట్లా ప్రాధేయపడదు. అట్లా ప్రాధేయపడే ఆడదాన్ని శివాజీ కాదుకదా, లేకి కోనయ్యకూడా తాకడు. కాని యీ ఆధ్యాత్మిక దేశంలో, యీ నాటికికూడా ప్రతియింటా పతివ్రతా శిరోమణులు వెలిసివున్నారు గనక, ఆ మదపిచ్చి యెవరికీ వెగటుగా తోచలేదు. ఆ రోషనారేగనక ఆ రొమ్ము బాదుకోటాలుమాని,

"నీకు యీ భారతదేశ సామ్రాజ్యాన్నిస్తాను. నన్ను రాణిని చేసుకుంటావా?" అని శివాజీకి బిజినెస్ ప్రాపోజిషన్ పెడితే,

శివాజీ,

"అవును, నా హిందూదేశంకోసం ప్రాణాన్నే యిస్తానే! ఈ యేకపత్నీత్వాన్ని వొదులుకుంటేనేమి" అని, వొప్పుకుంటాడనుకోండి.

ఇంకేముంది? ఆ కథ వ్రాసినవాడిని, తిట్లతో ఆశీర్వ దిస్తారు.

ఆ శివాజీ శీలభావ ప్రదర్శనానికి ముచ్చటపడి, అతను తనవలెనే వ్యాపారి బ్రాహ్మడని తెలుసుకుని, నరసింహారావు, శివాజీని భోజనానికి పిలిచాడు. తాంబూలం వేసుకుంటూ, నరసింహారావు,

"మగవారి శీలమంటే ఆ విధంగా వుండాలండి. ఆపది మీదపడ్డా చలించని స్థయిర్యం కావాలి."

అంటో వుండగానే, అన్న వెనకనుంచి తలుపు సందులో నించి చూసే వాణివంక చూస్తున్నాడు అభినవ శివాజీ.

ఆ మర్నాడు నాటకం పాకంతా కిక్కిరిసి నిండింది. శివాజీ నాట్య కౌశల్యం అందరూ అద్భుతంగా పొగుడు కుంటు న్నారు. కాని పదకొండయింది. తెరయెత్తలేదు. కనుక్కుంటే శివాజీ కనపళ్లేదన్నారు. నరసింహారావుగారి చెల్లెలూ మర్నాటి నించి కనిపించలేదు. అత్తారింటికా చదువుకోడానికని రాత్రి లక్నో పోయిందన్నారు, నరసింహారావు, యింటి ఆడవాళ్ళు.

ఆ మధ్యాహ్నమే ఆవొక్క చూపుతోటే అర్థమయింది వాణికి, శివాజీ హృదయము నవనీత మృదులమని. తనని, చూసి నవనీత మృదులమయిందని భ్రమపడ్డది కాని, ఏ నిమషా నైనా పాప మూ హృదయం నవనీత మృదులంగానే వుంటుందని తెలీదు. నాటకానికి వెళ్ళేగుంపుతో కలిసి, స్టేజి వెనకాలకి చేరుకుంది. చీకట్లో పక్క కర్టనులో నుంచుని చూస్తోంది సమయంకోసం. ఎవరో వొచ్చి, మొగాదిగాచూసి, మెవరని అడిగాడు. చేతిలో రూపాయిపెట్టి, మీసం తగిలించుకుంటున్న

శివాజీవేపు చూసి, ఆయన్ని పిలవమంది. రూపాయి కబురం దించింది చాలా జాగ్రత్తగా, వొచ్చాడు గుర్తించాడు శివాజీ.

"ఏమిటెట్టా వొచ్చావు?"

"వొచ్చేశాను."

"ఎందుకు."

తల వొంచుకుంది. ఎందుకు వొచ్చేసిందో ఆమెకే తెలీదు, ఈ పారిపొయ్యే స్త్రీలకు చాలా మందికి తెలీదు. లోకమంటే యేమిటో తెలీని పంజరాల్లో పెరగడంవల్ల, లోకం ఆకర్షణీయమైన అనేక వింతరంగులతో కనపడుతుంది. కటకటాల మధ్యనుంచి, సామాన్యపదార్థంకూడా అసాధారణ లావణ్యాన్ని ప్రదర్శిస్తుంది, పాపం, ఆశతో నిండిన వాళ్ల పిచ్చినేత్రాలకి. హృదయంలోనూ తన ప్రపంచం, పుస్తకాలు, వార్తలు, సినీమాలతో ప్రేరేపించే ఉద్రేకాలకు వాంఛలకు, తట్టుకోలేక, సామాన్య దినచర్య జీవరహితంగా తోచి, స్వేచ్ఛకోసం పెనగులాడి, తపనపడి, అమాంతం దూకుతారు, పంజరంలోంచి, నిప్పుగుండంలోకి.

మానవ హృదయం కావడంచాత తమకు జీవితం ప్రసాదించని అదృష్టాలకోసం, కలలుకని, ఆశలుపడి, ఈ కుటుంబ ఆటంకాలు, ఈ సంఘ నిబంధనలు, ప్రేమించేవారి అభ్యంతరాలు, తమను, బంధిస్తున్నాయని భావించి, స్వర్గమూ, సౌందర్యమూ, ఆయింటి అవతల పక్కన, ఆరోడ్డు దాటితేచాలు, సమస్త అనుభవాలూ, తమకోసం కాచుకుని వున్నాయని ధ్యానించు కుంటారు, పాపం! దీనికంతా ఈవాస్తవ ప్రపంచాన్ని చిత్రించని కథలూ, పురాణాలూ, నాటకాలూ కారణం.

"ఎందుకు వచ్చావు? వాణి!"

"మీకోసం" అంది.

అది నిజం కాదని ఆమెకే తెలీదు, పారిపోయిన ఆమె ఆత్మని వెతుక్కుంటూ వొచ్చింది. అంతే.

"ఏమంటావు!"

ఆలోచిస్తోంది. అతనే అంతా తనకి సులభం చేస్తాడనీ, కర్తవ్యం చూపుతాడనీ అనుకుంది. కాని అతను తొందరపడు తున్నాడు.

"నేను వెళ్లాలి తరవాత మాట్లాడదాము." ఎంత సుల భంగా అన్నాడు ఆమాట! అతనికేం! తరవాత అంటాడు తాను ఈలోపల యేమై పోతుంది?

"కాదు ఇప్పుడేరండి వెళ్ళిపోదాము."

జీవితానికంతా ఇదే, ఒక్కటే ఛాన్సు తనకి అతనికి, నిర్లక్ష్యమైన సంగతి ఆమె చూడటంలేదు. ఎంతసేపటికీ "తన వాంఛ, తప్పించుకోవాలనే తనకోర్కె, తన రొమాన్సు" ఇదే యోచన. అతను ఒక సాధనం, నిమిత్తమాత్రం. ఆ హృదయం లోని మెండుగడ్డికి నిప్పంటించిన సూత్రం అతను.

కాని ఆమె అందం, ఆమె తొందరా చూస్తున్నాడు అతను.

ఎక్కడో పూర్తిగా అతనికన్నా కూడా పురుషుల్ని అదే పనిగా, వృత్తి అలవాటుగా ఎక్సైట్‌మెంటుకోసం రుచిచూసిన మామూలు స్త్రీలని తప్ప, యీవిధంగా తననేకోరి అనాఘ్రా తంగా తనదగ్గిరికి అడిగి వొచ్చేవాళ్లు ఎవరున్నారు? అందులో

అంత ఆత్రుత పడుతోంది. బాగా మొహం మొత్తిన అతని రసికానుభవనానికి యీకొత్తపిల్ల కొత్తరుచి కలిగించింది.

"డబ్బు యింకా వీళ్ళివ్వలేదే?"

మాట్లాడకండా పర్సులో నోట్లు చూపింది.

"జంకకండీ. ఇది నాస్వంతం."

"సరేలే, తరవాత?"

అబ్బా! ఎంతజాగ్రత్త యీమొగాళ్ళకి. అతనే తరవాత అని ప్రశ్నిస్తే, తను ఎంత ప్రశ్నించాలి?

తన కలల ప్రకారం జరగటంలేదు, చరిత్ర, సుందరమైన స్త్రీవచ్చి తనంతట తాను పురుషుణ్ణి వేడుకోడంవుంది. రోష నారా నాటకంలోనే వుంది. కాని పురుషుడు నీతి నియమాల వొంకన నిరాకరించడం మామూలుగాని, ఆర్థిక పద్ధతులమీద జంకలేదు. ఇదేమిటి యీ అభినవ శివాజీ ఇట్లాభయపడతాడు? ఇన్ని గారంటీ లివ్వడం చాలా సిగ్గుగావుంది. కొంచెం ధైర్యం తక్కువ పిల్ల, కొంచెం మొండితనం యెక్కువగా లేనిపిల్ల, వెనక్కి వెళ్ళివుండును. కాని చిన్నప్పట్నించి సాహసవంతులైన ఝాన్సీ రాణి, మీరా, అహల్యాబాయి మొదలైన వీరవనితల చరిత్రల్ని మననం చేసుకున్న వాణి, అన్న పట్టినపట్టు వొదలకూడదని ఎవ రికి బోధించాడో ఆచెల్లెలు, వెనక్కి తగ్గలేదు. కొంచెం పమిట తొలిగించి కాసులదండా, పలకసర్లు చూపింది. అతను వాటి వెనకకూడా చూడాలని ప్రయత్నించాడు. దాంతో. మన వరు డికి ఆమెమీద అద్భుతమైనమోహంకలిగింది. "పద"అన్నాడు.

అందువల్లనే ఆరాత్రి రోషనారా చూసేభాగ్యం నాట కాలు అవినీతికి పుట్టిళ్లని లెక్చరిచ్చిన రామసోమయాజిగారికీ,

నాటకాలకి వెళ్ళిన స్త్రీలని వేశ్యలవలెచూసే రాజమ్మగారికీ రోషనారాచూసి, ఉబలాటబడే భాగ్యం లేకపోయింది. టిక్కట్ల డబ్బు వాపసుచెయ్యమని గోలచేసేగుంపు కాళ్ళు నలగతొక్కారు, డొక్కల్లో కుమ్మారు. రాజమ్మగారు ఎండినవొరుగు— కాని లేకపోతే పాపం— నాటకం చూసే సరదా కొంత తీరేది.

విశాఖపట్నం సత్రంలో దిగారు. మూడురోజులు ఆమె తోనే గదిలో గడిపాడు అభినవ శివాజీ. ఆమెకీ కొంచెం ప్రాపి రాడాలనిపించింది. అతనికి బైటపడాలనిపించింది. ఒకరితో ఒకరు ఆమాట అనడానికి భయం— ఎక్కడ ప్రేమపోయిందని రెండో వారు అంటారో అని. పలకసర్లు అమ్మితెస్తానని అతనువెళ్ళి సాయంత్రిందాకారాలేదు. ఆమె కాచుకుని కూచుంది వొంట రిగా. ఇట్లా ఇతనితో జీవితమంతా గడపవలసిందేనా? పేృమ స్వేచ్ఛా అంటే యిదా అర్థం? ఇంతలో చీకిపోవడమా? ఏదో ఒక రాత్రికే, ఒక మధ్యాహ్నానికే అయితే హాయిగా వుం టుంది. జీవితమంతా అదేఐతే! అదికాక వేరే ఆనందం కన పడదు. చిటికి మన్నన్నాళ్ళూ యిట్లా గడపవలసిందేనా? ఇంటి దగ్గిర అమ్మతిట్లూ, అన్నయ్య డాబులూ, పిచికల అరుపులూ, దాసిదాని తగాదాలూ చాలా ఆకర్షకంగా కనపడ్డాయి. తను పడ్డ నరాలబాధ ఎప్పుడు పారిపోదామా అనే తహతహ అన్ని మరచిపోయింది. సాయంత్రానికి అతనువొచ్చి డబ్బిచ్చాడు. రాత్రి సంతోషంగా గడిపారు. కాని మర్నాడు పగలంతా మళ్ళా మాయమైనాడు.

ఈ లోపల ఆసత్రంలోనే దిగిన వాళ్ళ దూరపుబంధువు సత్యనారాయణ వీళ్ళనిచూచి, చల్లగా యింటికి వ్రాశాడు.

రెండో రోజుకి నరసింహారావు వొచ్చాడు. అన్నను చూడగానే సంతోషంతో అతన్ని కావిలించుకుని యేడ్చింది వాణి. మాట్లాడకుండా యింటికి తీసుకుపోయినాడు సాయంత్రం రైల్లో.

రైల్లో ఆలోచించుకుంది వాణి, యింటిదగ్గిర తనను తన్నడమూ, మాడ్చడమూ, కాల్చడమూ, యివన్ని చేస్తారుగావునని. వెళ్ళీ వెళ్ళడంతో బోరుమనియేడ్చి తల్లిమెడమీదపడ్డది.

"ఎంత చేశాడే, అమాయకురాల్ని చేసి?" అని యేడ్చింది తల్లి.

కాని మర్నాటినించి యింటోవారి చూపులూ, సినిమాలు, పుస్తకాలు, స్నేహితులు, చివరికి వీధిలోకి తొంగిచూడడంకూడా కట్టుపడేప్పటికి, ఆమెకే, ఒక్కసారి తనని వాతలు పెడితేనే యింతకన్న నయమనిపించింది "ఇదేంపుట్టిందర్రా మీకూ? నన్ను పారిపోనీరు, యింటోనూ వుండనీరు సరిగ్గా, ఎట్లాచావనర్రా! పోనీ గుండుచేయించండర్రా కాశీ రామేశ్వరాలు తిరిగి వొస్తాను, నా కాసులపేరు అమ్ముకుని!" అంది. ఆదిహ్యూమర్ మాత్రం విడవలేదు ఆ వాణిని. మళ్ళీ ఎప్పుడు పారిపోదామా, ఎవడన్నా దొడ్డిదోవనవొచ్చి తనని యెత్తుకుని పోకూడదా? అప్పుడు కనపడలేదుగాని, విశాఖపట్నం సత్రం, సముద్రం, కొండలు ఎంత అందంగా వున్నాయి, శివాజీ ఎంత రమ్యమైనవాడు, అతని కావిలింతలు— అని యింకా ఎన్నెన్నో యోచించుకుంది— ఒక్క అనుభవమూ లేక కరువువాచి అన్నీ ఆనాలుగు రాత్రులే కాకపోతే, కొన్ని యీరాత్రులకు దాచుకోడానికి వీలుండకూడదూ? పక్కగదిలో వొదినా, అన్నయ్యా ఎంత సంతోషంగా గడుపుతున్నారు— ఒక పక్కమీదనే?

కాని వాళ్ళిద్దరూ ఒకరికి రెండోవారు ఎప్పుడు వొదిలి పోతారా, అని ద్వేషించుకుంటున్న సంగతి ఆమెకు తెలుసు, పురుషుడికోసం అరిచే ఆమె నరాలకి !

అదీలోకం !